

ANGELIQUE VAN DONGEN

Onverwacht

Liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

ILJA

Ilja legde teleurgesteld de telefoon neer. Sjoerd had zojuist afgebeld voor die avond en daar baalde ze enorm van. Ze had zich zo verheugd op een avondje samen met hem.

Al weken liepen ze elkaar mis en vanavond was ze vastbesloten de schade in te halen. Ze wilde zijn lievelingsgerecht maken en had alle boodschappen al in huis. Verder had ze een nieuw lingersetje gekocht in de kleur die hij spannend vond. Alle ingrediënten om er een geslaagde avond van te maken.

‘Wat een aanfluiting. Waarom zijn we ooit gaan samenwonen,’ vroeg ze zich hardop af.

Ze keek op de klok en zag dat haar middagpauze erop zat. Ze stond op, keek met een chagrijnig gezicht in de spiegel en stak haar tong uit naar haar spiegelbeeld. Ze moesten het er maar eens goed over hebben samen. Toen ze nog niet bij elkaar woonden, zagen ze elkaar vaker dan nu. Sinds drie jaar woonden Ilja en Sjoerd samen. Ze hadden een prachtig appartement in Amsterdam-Oost gekocht. Helemaal ingericht zoals ze beiden graag wilden: nieuwe keuken, nieuwe badkamer, prachtige houten vloer. Het appartement was een plaatje geworden.

Ilja kende Sjoerd nu vijf jaar en was nog steeds stapelgek op hem. Ze wilde dat hij ooit de vader van haar kinderen zou worden, en dat was iets wat ze nog nooit eerder bij een man gevoeld had. Met haar eenendertig jaar vond ze dat ze niet al te lang meer moest wachten, maar Sjoerd was nog niet te porren voor het vaderschap.

Hij was vijf jaar ouder dan Ilja en vond de keus om samen te gaan wonen vooral makkelijk. Zijn bedje was gespreid, en dat was vele malen handiger voor hem dan alleen wonen. Elke avond stond zijn eten klaar, hoe laat hij ook thuis was, en zijn kleren werden gewassen en gestreken. Niet dat hij niets om Ilja gaf, maar of dit voor altijd was, wist hij niet, zo diep ging zijn gevoel niet voor haar. Maar zolang het op deze manier ging, vond hij het wel best.

Kinderen zag hij niet zitten.

Hij zag het om zich heen bij zijn vrienden gebeuren. Leuke baan, mooi huis, leuke vriendin of vrouw, een heerlijk leven. Op vakantie zo vaak je wilde, maar dan ineens kwam er een kind en zag hij zijn vrienden wegzakken in de dagelijkse sleur. Niet meer spontaan naar de kroeg of een nacht flink doorhalen omdat de kleine vroeg wakker zou worden. En oh wat

schattig hoe ze zich ontwikkelen. Het kon Sjoerd weinig schelen of er een tandje aan zat te komen, de eerste pasjes gezet werden of ze uitzinnig waren omdat er voor het eerst op het potje gepoept was. Het interesseerde hem helemaal niets.

Sterker nog, het maakte alleen maar dat hij meer afstand nam en op zoek ging naar mensen die meer aansloten bij wat hij wilde. Hij zag zijn vrienden nog wel met verjaardagen, maar dat was meer omdat Ilja een vrouw was die van dat soort dingen genoot en het belangrijk vond dat soort verplichtingen bij te houden. Als het aan hem lag, sloeg hij dat gedeelte liever over. Maar voor de lieve vrede ging hij braaf met haar mee en deed alsof hij het leuk vond. Zijn eigen pleziertjes zocht hij op anderen momenten wel weer op.

Ilja merkte de laatste tijd wel vaker dat Sjoerd meer zijn eigen plan trok. Steeds vaker zei hij een afspraak tussen hen af. Soms vanwege zijn werk, soms vanwege een stapavond met collega's of een avondje sportschool.

Ze zou het hem eens op de man af vragen of het voor hem niet belangrijk genoeg was een avond samen met haar door te brengen. Op deze manier was de lol er voor haar ook wel af.

‘Hé, waar zit je met je gedachten?’ vroeg Kate.

Kate was haar collega, maar ook buiten werktijd zagen ze elkaar geregeld. Ze werkten al zes jaar samen en in die jaren had zich een mooie vriendschap ontwikkeld.

‘Oh jee, is het zo duidelijk?’ vroeg Ilja.

Kate keek haar vragend aan. Er waren nu geen klanten in de winkel, dus had Ilja tijd om haar onrustige gevoelens te uiten.

Kate was nooit zo gecharmeerd geweest van Sjoerd en had dat nooit onder stoelen of banken gestoken. Ze hield Ilja vaak een spiegel voor. Iets wat Ilja niet altijd leuk vond, maar wat wel moest kunnen binnen een hechte vriendschap, vond ze.

‘Dit is al de zoveelste keer dat Sjoerd me laat zitten. Ik had me zo verheugd op een avondje samen. Maar nee, meneer moet nog naar een klant. En als ik daar iets van zeg, krijg ik als antwoord dat hij als beginnend ondernemer geen klant aan zijn neus voorbij mag laten gaan, zelfs als dat op onmogelijke tijden is of ten koste gaat van onze afspraak.’ De stoom kwam nog net niet uit haar oren.

‘Gooi het er maar uit. Je weet hoe ik erover denk. Wat een eikel om je elke keer weer te la-

ten zitten. Ilja, hij is je niet waard. Als je relatie goed is, dan gaan dingen niet zo. Dan kan het heus wel eens gebeuren dat een afspraak niet doorgaat, maar wanneer heb je hem eens echt een hele avond voor jezelf gehad?’

Ilja fronste haar wenkbrauwen. Dat was een goede vraag. ‘Ik denk dat het al zeker drie weken geleden is dat we samen hebben gegeten en een hele avond met elkaar hebben doorgebracht,’ zei ze aarzelend.

Het was te gênant om dit te moeten toegeven tegenover Kate. Maar het was wel zoals het was.

‘Dat is toch niet normaal?’ ging deze verder. Ze was het gedrag van Sjoerd echt zat en wilde er alles aan doen om haar vriendin de ogen te laten openen.

De deurbel van de winkel ging. Er stapten twee klanten binnen.

‘Ga jij maar snel lunchen, dan doe ik ze wel,’ zei Ilja gehaast tegen Kate, allang blij dat ze het onderwerp kon laten rusten.

Diep van binnen wist ze echt wel dat Kate gelijk had, maar ze wilde er nog niet aan. Sjoerd was haar vriend, de man van wie ze hield, en om hem op te geven, daar wilde ze helemaal niet aan denken.

Ilja werkte als audioloog in een audiologisch centrum in Amsterdam. Ze had een geweldig leuke baan. Het contact met de mensen die in hun winkel kwamen, de testen die ze uit moest voeren, eventuele hulpmiddelen die ze aan moest meten, maar zeker het sociale aspect vond ze erg bijzonder om te doen.

Het ging vaak verder dan weinig horen, een gehoorapparaat aanmeten en dat was het dan. Soms ontdekte ze bij mensen psychosociale problemen als gevolg van hun gehoorverlies en daar wilde ze dan graag op inspringen. Ze wees hen dan de weg die ze konden bewandelen, of alleen het bespreekbaar maken van het probleem was soms al voldoende.

Samen met Kate werkte ze vijf dagen in de week in het centrum en het verveelde geen minuut. Elke dag fietste ze na het werk naar huis om te koken. Dat had zij op zich genomen, omdat Sjoerd altijd later thuis was.

Sjoerd werkte vier dagen in de week als vertegenwoordiger bij een bedrijf dat huishoudelijke apparaten verkocht. Hij was dus vaak de hort op met zijn bedrijfswagen. Daarnaast probeerde hij als webdesigner zijn eigen zaak op te zetten. Hij deed dat op zijn vrije dag en op alle vrije uren die hij maar had. Althans zo leek het.

Natuurlijk begreep ze dat een eigen zaak opstarten veel tijd en energie kostte. Maar zoals het er de laatste weken aan toeging, was te gek. In zijn agenda kon hij best eens een gaatje voor haar vrijhouden, vond ze.

Ze liep naar de balie om haar klanten te begroeten en hen te vragen wat ze voor hen kon betekenen. ‘Sjoerd, verdwijn uit mijn gedachten,’ sprak ze zichzelf vermanend toe.

Bij de balie stond een man van een jaar of veertig met een oudere vrouw. Ilja gaf beiden een hand.

‘Goedemiddag,’ zei de man. ‘Mijn naam is Hidde Verstappen, en dit is mijn moeder. Mijn moeder wil er eigenlijk niet aan, maar ik vond dat het er maar eens van moest komen. Ik denk namelijk dat ze erg doof aan het worden is. Ik had eerst het vermoeden dat ze Oost-Indisch doof was, maar daar ging ik steeds meer aan twifelen. Dus ik heb haar bij kop en kont gepakt en mee naar jullie winkel gesleurd.’ Er verscheen een brede grijns op zijn gezicht.

Ilja keek van hem naar zijn moeder, die erg moest lachen om haar zoon.

‘Kind, trek het je niet aan, zo doet hij altijd. Het is dat ik zo van hem hou, maar anders zou ik hem toch wel flink op zijn duvel geven

omdat hij zo met zijn moeder omgaat,' zei ze lachend.

Ilja keek haar aan en schoot ook in de lach. Het was duidelijk dat die twee dol op elkaar waren en van een geintje hielden.

'Ik weet ook wel dat ik al jaren steeds minder hoor, maar soms is dat ook wel makkelijk,' ging mevrouw Verstappen verder.

'Nou mam, je krijgt er teveel last van. Dat zei je zelf nog van de week; als je bij je vriendinnen bent, dan versta je ze voor de helft niet, en al helemaal niet als ze door elkaar kwetteren, wat jullie volgens mij continu doen als dames onder elkaar.'

'Ja, ja, je hebt gelijk, maar pas een beetje op je woorden. Bij jou in huis is het ook vaak een kippenhok.'

'Goed, ik stel voor dat we even wat gegevens opschrijven, dat ik een aantal dingen aan u vraag en dat we een afspraak maken om een gehoorstest te laten uitvoeren,' nam Ilja het gesprek over.

'Prima, hoe eerder hoe beter,' zei Hidde.

'Misschien kan het wel meteen,' dacht Ilja hardop en ze keek in de agenda. Er stonden die middag geen afspraken voor haar ingepland, alleen één voor Kate. En als Kate had geluncht,

zou zij de winkel kunnen doen, terwijl Ilja tijd zou hebben voor de test.

Ze voelde dat Hidde haar bestudeerde. Toen ze opkeek, wendde hij snel zijn hoofd af.

Leuke vent, dacht ze. Ze schrok van haar gedachten, ze was met Sjoerd. Alhoewel dat niet betekende dat ze niet naar andere mannen mocht kijken, vond ze. En dit exemplaar had wel een heel mooie uitstraling. Hij was niet uitgesproken knap, maar hij straalde iets krachtigs uit. Dat maakte hem mooi.

Snel pakte ze haar papieren en nam Hidde en zijn moeder mee naar een apart kamertje achterin de winkel.

Ze namen alle gegevens door, deden meteen de gehoortest erachteraan en maakten een afspraak voor de uitslag en mogelijke vervolgstappen.

‘Ik weet niet wat jullie willen,’ zei Ilja. ‘Komen jullie samen voor die afspraak en zo ja, wat schikt dan het beste? Ik neem aan dat er werktijden zijn om rekening mee te houden. Nu zou ook kunnen, hoewel dat dan wel krap wordt.’

‘Nou, nee, werktijden niet,’ zei mevrouw Verstappen. Ze keek haar zoon even triest aan. ‘Mijn zoon zorgt voor zijn zieke vrouw en werkt